

ДИЙ ЪРНСТ

ПО-ДОБРЕ МИ Е
БЕЗ ТЕБ

AMG
PUBLISHING

София • 2014

Първа глава

Април, общо взето, не ми е от любимите месеци. Тук, в Северен Ню Джърси, април или ще плувне в жълти нарциси, или ще се изгуби под половин метър сняг, и винаги съм на ръба на нервите си в чакане да видя накъде ще свърне. Мразя априлския вариант на зимата – от време на време във въздуха се прокрадва онази хаплива пролетна нотка, само колкото да те размечтае за топли слънчеви дни, но иначе е достатъчно студено да потънеш в трайна меланхолия. Снегът почернява и погрозява още в първите шест минути, а солта, която ръсят по улиците, се вмъква между възглавничките на кучешките лапи. Да сте пробвали някога да измиете краката на трийсеткилограмова купчина мокра козина? Скимтяща, треперееща купчина мокра козина? Хич не е забавно.

От друга страна пък, какво правим, ако най-ненадейно ни споходи топло, слънчево време? Целият процес по изпълзяването от зимните пуловери, жилетки и шалове, успешно прикривали тялото ми в продължение на четири месеца, и смяната им с дрехи, разкриващи не само гола кожа, но и паласки, шкембенца и набръчкани колене, е доста мъчителен.

Няма как да забравим, естествено, и цялата работа с данъците.

А да не подхващаме и темата за алергиите ми.

Ето защо не мога да си представя, че който и да е априлски ден би се оказал особено ведър. Но денят, в който съпругът ми Брайън ми заяви, че ме напуска заради жена, с петнайсет години по-млада и с петнайсет килограма по-слаба от мен, беше най-лошият.

Същата сутрин Дъщеря Първа, шестнайсетгодишната ми злонравна, деспотична тийнейджърка, изпищя от стаята си на горния етаж, че не ѝ били останали чисти дрехи, така че *нямало* да ходи на училище. А понеже лично тя, също като двете ѝ по-малки сестри, отговаряше за собственото си пране, ѝ отвърнах с крясък, че това не ме засяга и до петнайсет минути трябва да е напуснала къщата, пък ако ще да ходи на училище по пижама. В следващия момент госпожицата се появи на стълбището с гримирана физиономия и пижама.

– Миранда. Качвай се горе. Веднага облечи нормални дрехи.

– Ама това са си нормални дрехи. – Беше се пременила в бархетно долнище на пижама и памучен потник.

– Не. На това му се вика пижама.

– Току-що ми каза, че мога да си облека пижамата, ако искам.

Пространството зад очните ми ябълки започна да се нажежава.

– *Моля?*

– Преди не повече от десетина минути ми каза, че мога да отида на училище по пижама, ако ща, само и само да изляза от къщата навреме. Наистина го каза, мамо. – По лицето ѝ внезапно се изписа тревога. – Да не би паметта да ти изневерява?

– Не. Разбира се, че не. Спомням си какво ти казах. Просто не говорех сериозно. Използвах сарказъм.

Миранда отиде до кухненския шкаф и извади една купичка; бръкна зад друга вратичка и напипа кутията със зърнена закуска. През цялото време гримасата на усилена съсредоточеност не напусна лицето ѝ.

– Какво значеше „сарказъм“?

– Много добре знаеш какво. Значи, че няма да излезеш от къщата по пижама.

– Само долнището е пижама – отбеляза тя.

– Няма значение.

– Всички момичета носят долница от пижами. И то не само

в училище. – Отиде до хладилника и извади млякото. – Спомняш ли си момичетата, които видяхме, докато пазарувахме в „Кингс“?

О, да, спомнях си ги. Спомнях си моменталната мисъл, че щях да умра от срам, ако собствената ми дъщеря се явеше пред хората с вид на току-що изпъзляла от леглото. Спомнях си и как ѝ бях казала, че ако аз им бях майка, по-скоро щях да ги заключа в килера, отколкото да ги пусна да се разхождат така по улицата. А може би тази част ѝ убягваше?

– Не помниш ли какво ти казах по въпроса? Онова за килера? Тя сви рамене.

– Не говореше сериозно.

– О, напротив.

Вироглавата ми дъщеря сипа такаови топчета в паничката си.

– Аз пък си мислех, че използваш сарказъм. Важното в случая е, че нямам други чисти дрехи. – Заля топчетата с мляко, а аз преброих до десет наум.

– Ами тоалетът, който ти купихме миналия уикенд? Онзи с камуфлажната пола?

Дъщеря Първа, позната и като Миранда Клеър Бърман, вдигна рамене показателно.

– Няма да го нося. Ужасен е.

– Защо тогава ме накара да пръсна толкова пари за него? – поинтересувах се аз, макар че сама си бях виновна.

– Защото в магазина ми хареса. Само че като го пробвах въкъщи, видях колко е отвратителен.

– А ще ми обясниш ли – продължих аз, само и само да чуя някакъв отговор – каква е разликата между нашето огледало и онова в магазина?

Тя сдъвка хапката си и преглътна. Поне си пролича, че се замисли по въпроса.

– Светлината може би? – предположи накрая. – Точно така, сигурно в магазините слагат лъжливо осветление, за да изглеж-

даш супер с всичко, което пробваш, но видиш ли се в същите дрехи на истинска дневна светлина например, разбираш колко са смотани. Така че забрави да облека онзи тоалет.

И това е момичето с проблеми в училище, понеже не развивало достатъчно потенциала си, както ме осведомяваха преподавателите. Мен ако питаха, мястото на човек, способен да измъдри подобна идея, беше сред правителствените съветници.

– Нормални дрехи, Миранда – повторих със запазената си марка тон от типа „казвам веднъж, после режа глави“. – Дънки. Или пола. Или памучни панталони. Само не и долнище от пижама. После ми донеси ужасния тоалет, за да го върна в „Мейсис“. Веднага.

Миранда е наясно кога може да настоява и кога трябва да отстъпи, така че наистина остави купата и лъжицата от закуската си в мивката и изхвърча гневно от кухнята в смътна проява на тийнейджърски компромис. Аз пък сипах щедра доза захар в кафето си и зачаках втората вълна.

Дъщеря Втора и Дъщеря Трета са родени едва през осем минути, но това е значителна разлика, когато става дума за четиринайсетгодишни момичета. Дъщеря Втора е същинско ангелче. Дъщеря Трета дъвче ноктите си за закуска, а после цял ден ги плюе по околните. Като малки ги слагаха в отделни класни стаи, понеже беше невъзможно да ги различи човек. Около десетата им година обаче започнаха да се обособяват като отделни личности. Понастоящем всеки страничен наблюдател би ги взел за два напълно различни животински вида.

Сутрин Лорън, по-голямата и безброй пъти по-разумна сестра, сресва лъскавата си, мека кестенява коса и я връзва на плитки или пък на конска опашка, слага си спирала за мигли и прозрачен гланц за устни, а после слиза в кухнята с усмивка на уста, подготвила учебниците си в спретната купчинка до вратата; дънките ѝ вечно са прани и дори изгладени – което, да си призная, ме кара да се притеснявам мъничко, – а тениската ѝ блести от чистота.

Донякъде ме притеснява и една друга нейна утринна привычка: целува ме по бузата всеки божи ден. Но все пак гледам да си затварям очите за някои от дребните ѝ странности.

Въпросната сутрин под сивата качулка на суитчъра ѝ надничаше бодро котешко личице, а косата ѝ висеше отстриани, сплетена на дълга плитка. Отмери прилежно нужните дози овесено брашно и вода, после пяхна купата в микровълновата печка, а докато си наливаше портокалов сок, попита с усмивка:

– Нали нямаш нищо против, че вече съм сложила ДНК-то ни в Джонсън?

Усмихнах ѝ се. Естествено, че няхах нищо против. Ако ви е нужен превод, Джонсън е микробусът ни. Кръстила съм го на актьора Ван Джонсън. Голям киноман съм и като дете съм изгледала цял куп стари филми по телевизията. ДНК-то, за което говореше дъщеричката ми, беше проектът по естествени науки, върху който двете със сестра ѝ се трудиха през последните шест седмици. Учителката им беше сложила в една шапка известен брой листчета с възможни проекти, откъдето Лорън и сестричката ѝ Джесика, и двете изключително вещи по естествознание, а освен това – партньорки в училищната лаборатория, бяха изтеглили задачата, свързана с ДНК. Джесика, с вродените си странновато чувство за хумор и умение да преобразява всяка обикновена дейност в нещо абсолютно влудяващо, бе настояла макетът им да е с огромни размери. В резултат на това творението им достигаше метър и половина и се пренасяше горе-долу с лекотата, с която вероятно се водеха стадо бизони. Онази сутрин трябваше да превоза и момичетата, и макета им до училище.

Като по сценарий – тоест със закъснение – най-малкото ми отроче, бебчето ми, последната ми надежда за домогване до съвършенство, задумка надолу по стълбището. Джесика просто не може да не думка. Наистина не може. Все пак не сваля тежките си кубинки, наглед създадени да защитят краката на момчетата от Специализирания отряд за борба с тероризма от минохвъргачна

стрелба. Освен това са черни, така че си пасват с останалото ѝ облекло, което, естествено, е най-важното в случая. Панталоните ѝ, грубо отрязани до малко под коляното, са черни. Ризата ѝ с дълги ръкави е черна. Дебелата очна линия и плътният слой спирала за мигли са черни – схванахте ли картинката? За капак на всичко и косата ѝ е черна: от онова матово, изкуствено черно, с каквото човек не може да се роди, може само да си купи. И то за малко пари. Като стана дума за коса, прическата на щерка ми е неповторима, но в случай че на някой му хрумне да си направи като нейната, ето инструкции:

- ✓ Навеждате се и сресвате надолу дългата си, копринена, разкошна коса.
- ✓ Събирате я на опашка и я връзвате с гумено ластиче колкото можете по-близо до скалпа.
- ✓ Без да се изправяте, хващате с една ръка косата си на около осем сантиметра от ластика, а с другата взимате много тъпа ножица и отрязвате колкото е възможно по-близо до ластика.
- ✓ Махате ластика, изправяте се и разтърсвате глава.
- ✓ Оставете отрязаната коса на пода в банята.
- ✓ Смесвате съставките на боя за коса „Готик мацка“, №: 666, черно „Мамин писък“, над мивката в банята, като гледате да опръскате добре стените.
- ✓ Нанасяте половината шишенце върху новоподстриганата си коса, а неизползваната боя оставяте да капе върху космите по пода.
- ✓ Изплаквате добре и изчаквате косата ви да изсъхне, без да се възползвате от средства като балсам, гел, пяна или сешоар.

И воала! Вече имате вид а ла Джесика!

Джесика изръмжа. Поначало не е от ранните птици. Наля си чаша кафе, което – каква изненада! – изпи черно, после се зае да разчленява един геврек с лакираните си в черно нокти, пхъвайки миниатюрни късчета в устата си.

– Трябва да ми направиш една услуга – обяви. – Много е важно. – Беше се отпуснала върху кухненския плот, примижвайки на слънчевата светлина досущ като вампир.

Аз въздъхнах.

– Не – отсякох, – не позволявам да си правиш татуировка.

– Не е това.

– И носа не може да си продупчиш.

– Пак не позна, мамо. – Тя въздъхна и сдъвка малко от геврека, после съвсем небрежно ми сервира въпроса: – Може ли в петък да преспя у Били?

Били е така нареченото ѝ гадже. По-голям е от нея с една година и живее на шест пресечки от нас. През почивните дни идва да я вземе и я води на разходки; понякога ходят в града, където има закусвални и кафенета. Много кротко хлапе с дълга коса, която обикновено скрива по-голямата част от лицето му.

Бавно оставих чашата с кафе.

– Сериозно ли ме попита дали може да пренощуваш у Били, или си въобразявам?

Тя сви рамене.

– Сериозно. Ще прави купон с преспиване.

– Купон с преспиване? – Отправих поглед към Лорън за потвърждение. Лорън закима с глава.

– Да, мамо – подкрепи тя сестра си. – Много деца канят момичета и момчета за цяла нощ. Това е новата мода.

Вложих голямо старание да не се задъхам.

– Кой друг е поканен?

Джесика отново сви рамене.

– Знам ли. Разни деца. Джил, ако не се лъжа. И Ейвъри. Може би Мат.

– И родителите му ще са си вкъщи? – Заинтригувах ме все повече и повече.

– Не знам. Може би.

– И какво ще правите?

– Не знам. Ще слушаме музика, ще изгледаме някой и друг филм, предполагам. – Тя разтръска глава, за да махне косата от очите си и да ме погледне. – Просто ще будувате цяла нощ, мамо. Не е кой знае какво. Няма да правим секс или други такива неща.

– Разбира се, че не – отвърнах с искрена надежда.

– Е, ще ме пуснеш ли да отида?

– След като говоря с майката на Бил, и тази на Джил, и, естествено, с баща ти, който несъмнено ще се възхити от идеята.

– Мамо – заумилква се Джесика, – недей да казваш на татко. Той ще откачи. Не може ли да го излъжеш, че ще ходя у Джил или някъде другаде?

Поклатих глава.

– Извинявай, миличка, но какво ще стане, ако в петък вечер ме блъсне автобус и се озова на смъртно легло в болницата? Баща ти ще иска да те доведе при мен, за да си кажем последно сбогом. Трябва да знае къде си, Джесика. Нямам намерение да го лъжа за подобни неща.

Дъщеря ми тресна чашата си в плота и хвърли геврека към отсрещния край на стаята, като изненадващо улучи кошчето за боклук. После изхвърча от стаята, мърморейки под носа си. Аз обърнах поглед към Лорън.

– Икаш да ми кажеш, че някои родители позволяват на децата си да преспиват под един покрив с представители на другия пол? – продължавах да се изумявам аз.

Лорън остави купата и лъжицата си в мивката.

– Да. Но ми се струва, че не е страшно, тъй като всички са струпани на едно място в някоя голяма стая, и ако нещо се случи, всички околни ще разберат и ще станеш за срам.

Усмихнах ѝ се, макар да не успях да ме успокоя. Едва ли подрастващ хлапак, изправен пред възможността да „намаже“, приемаше срама за голямо препятствие. Лорън тръгна към горния етаж, а аз въздъхнах горчиво в чашата с кафе.

Обичам децата си. Наистина ги обичам. И все още разполагам с известно влияние върху действията им. Но не се и съмнявам, че ще дойде ден, в който ще проумеят, че сме в съотношение три към едно, и тогава властта ми ще рухне; ще ме повалят, както глутница дребни хиени повалят голяма лъвица, благодарение на численото си превъзходство.

Доизпих кафето и се заех да подреждам съдовете от закуска в миялната машина. Врътнах бавно кранчето на чешмата и въздъхнах облекчено, когато от нея текна бистра вода. Има дни, в които и това е повод за празнуване в дома ни.

По-рано същата сутрин ни беше сполетяло водопроводно произшествие. Порцелановата вана в банята на момичетата издаде странен звук и изплю нещо, подобно на ръждива вода. Случваше ни се честичко.

Живеехме в огромния ни дом от около осемнайсет години и той вече почти се разпадаше. Първоначално с Брайън бяхме решили, че ще е забавно да си купим стара къща за реставрация и да я стегнем собственоръчно. Като един вид спояващо връзката ни занимание. Само дето за старите къщи са типични неща като измазани с хоросан стени, благодарение на което и една картина да решиш да закачиш, ще ти потръбват скъпи инструменти и титаниеви винтове. Не след дълго установихме, че ще е по-лесно просто да вдигнем телефона и да поискаме търговска оценка на имота. Общите стаи са в прекрасен вид, същото важи и за спалните на горния етаж. Основната баня обаче се състои от самотна тоалетна чиния и множество голи стълбове, да не говорим за лабиринта от медни тръби. А таванската стаичка, която уж щеше да служи като лично мое убежище, имаше парчета шперплат вместо прозорци, тъй като дограмата още дори не беше поръчана. Не парите са спънката, а недостигът на време, енергия и искрен ентузиазъм, необходими за издирването на дюкянчето за антични дограми, скътано в някоя си тъмна уличка сред някое си причудливо градче, и за вземането на съдбоносното решение дали прозорците да

са разделени на по осем, или на по дванайсет правоъгълника.

Защо ми е необходимо убежище? Защото съм писателка, а всички писатели се нуждаят от тихо, спокойно и изцяло тяхно кътче, където да отпускат нервите си и да намират вдъхновение. В интерес на истината съм награждаван автор на бестселъри от класацията на „Ню Йорк Таймс“. Но преди да сте впрегнали мозъка си в търсене на блестящо написаната семейна сага, посочена като кандидат за литературна награда „Букър“, или пък за трилъра, в чиято екранизация е обявил звездното си участие Робърт Редфорд, нека поясня, че в „Ню Йорк Таймс“ се публикуват *няколко* класации за автори на бестселъри. Едната е класацията за художествена и нехудожествена литература, издадена с твърди корици – Светият Граал на класациите. Има няколко за художествена и нехудожествена литература, издадена с меки корици. Тук говорим за класа книги, пуснати на пазара в същия размер като онези с твърдите корици, но в доста по-евтин вариант. А за финал има и класация на популярните заглавия. Това са познатите на всички ни книжлета с мека подвързия, достатъчно малки да се съберат в дамска чанта. Именно до тази класация успях да се добера аз. Един от любимите ми романи, „Страст по здрач“, се задържа на челната позиция на класацията за популярни заглавия почти четири месеца.

Правилно се досетихте, пиша женски романи. В началото на кариерата ми, преди близо двацет години, подобни сантиментални четива намираха място само по прашните тгли на книжарниците. Оттогава обаче творческото ми поле се е превърнало в доста уважаван – и да не забравим, доходоносен – жанр. Пиша под творческия псевдоним Мора ван Уейлън, тъй като истинското ми име, Мона Куинси Бърман, не звучи особено романтично. И понеже в колежа завърших история, а и страшно си падам по стари плесенявали руини и ръждиви мечове, пиша исторически любовни романи. Героините на Мора обикновено развяват гарвановочерни или кестеняви коси, имат бистри зе-

лени очи и горещи, треперливи устни. В повечето случаи носят имената Клариса, Изабела или Хонория, надарени са с пищна гръд и притежават силна воля и неустрашим дух. Меланхоличните им, приказно обаятелни половинки обикновено се казват Дрейк, Трейн или пък лорд Обри Синклеър.

Тъй като съм завършила история, държа на историческата достоверност, запазването на която се явява предизвикателство, когато пишеш не само за исторически факти, но и за секс. Едно време жените са правили секс по всевъзможни начини и където им паднело, общо взето, както е и в наши дни, макар че са си го признавали само проститутките и, разбира се, кралските особи. Практиката ми е да венчавам персонажите си още в първите една-две глави, обикновено не по любов, така че малко по-нататък ги разведа и/или да ги впусна заедно в някое изпитващо волята премердие, по време на което да осъзнаят, че всъщност са лудо влюбени един в друг. Редовно пиша за бракове по сметка, които са били доста често срещано явление във висшето общество. Обичам да добавям към сместа и по някой херцог, принуден да даде съблазнителната си, опърничава дъщеря на безскрупулен, но удивително снажен подлец, за да изплати хазартния си дълг.

Напоследък обаче ме беше осенила музата да творя истории за двама и първи век, което би позволило на персонажите ми да си лягат един с друг, без дори да знаят имената си. Въпросните имена щяха да са нещо от рода на Клои, Зоуи, Колтън или Пако и собствениците им щяха да имат вълнуващи професии, като например редактори на списания или агенти под прикритие към Службата за борба с наркотиците. Дори си бях избрала нов творчески псевдоним: Моник Б.

Що се отнася до наградите ми, е, да кажем, че съществуват приблизително милиард литературни групи, отдадени на женските романи, и всичките до една обожават да организират конференции и дискусии, в рамките на които раздават награди за

какво ли не: от най-добър сюжет и най-дръзка героиня до най-честа и изобретателна употреба на думата „член“. Аз лично съм носител на няколко такива отличия. Като се има предвид ролята им, човек би си помислил, че ще са с формата на грамадански еректирали пениси или пък на стегнати, смайващо едри гърди. Вместо това обаче въпросните трофеи имат доста абстрактен вид и обикновено изобразяват падащи звезди, прелитащи комети и разни неща, подобни на стилизирана кучешка повръщия.

А като стана дума за кучета и повръщане, същата онази сутрин, докато момичетата се отправяха към задната врата, чух, че Миранда измърмори нещо, а след няколко секунди Джесика изръмжа недоволно. Лорън се провикна през рамо, че на пода имало нещо гнусно. Не им обърнах особено внимание, понеже бях забола глава надолу и преравих дамската си чанта за ключовете. В следващия момент настъпих нещо. Беше меко и изжвака под крака ми. Затворих очи и въздъхнах. Фред ми беше оставил поредното съкровище.

Златистият ми ретривър се казва Фред; кръстила го бях на Фред Астер, понеже бях гледала... опа, това вече го знаете. Златистите ретривъри са любимите кучета на американците, тъй като са красиви, предани и добродушни. Фред е красив, предан, и така нататък, но в допълнение към това мозъкът му е с размерите на съсухрено бобено зрънце и има навика да яде бельото на дъщерите ми и впоследствие да го повръща където му скимне по разкошния ми паркет, за да може в даден момент да стъпя отгоре му и да го сплескам във формата на наградата за Най-добър роман за епохата на Регентството, връчена ми през 1995-а.

Като закарах момичетата на училище, се върнах у дома, изчистих подаръка от Фред и се обадох на Бен. С Бен Кътлър, водопроводчика ми, сме в достатъчно близки отношения, за да си

говорим на „ти“ и да знам имената на цялата му челяд. Запознахме се, когато една от трите ми взаимнозаменими по онова време дъщери – всичките щипукащи и сеещи повсеместен безпорядък – пусна няколко чорапа в тоалетната на долния етаж, образувайки тапа за цялата канализационна система на Уестфийлд. Оттогава Бен се е отзовавал за още няколко спешни случая, както и за рутинната поддръжка и обновяването на канализацията ни. Личният ни водопроводчик е очарователен, любезен и вечно гузен, дойде ли време за разплащане. Освен това в малкото си тейфтерче има телефоните на цяла мрежа други високоплатени професионалисти, така че наложи ли се подмяна на мазилката/кабелите/паркета след работата по водопровода, просто звънва на точното другарче и сам урежда въпроса. Брайън все разправя, че вероятно гушва известна комисия, но аз се опитвам да не гледам на нещата от тази страна. А дали споменах, че Бен като нищо е един от петимата най-привлекателни мъже на планетата? Същинско вдъхновение е.

Във „Въпрос на страст“ се появява като мистериозния, харизматичен Девлин Монтри, граф на Нортъмбърленд. В „Любовника на Уензди“ е Филип Уотърс, неуравновесеният посредник на енигматичния и доста опасен лорд Бъкингам. В „Навечерието на сладта“ е сър Джон Алънби, който, несправедливо обвинен в държавна измяна, бяга от кралската потеря. Бен присъства в доста от творческите ми фантазии, обикновено поразсъблечен. Откровено казано, Бен присъства в доста от фантазиите ми, дори когато не съм в процес на писане. В подобни случаи ми действа крайно разсейващо, тъй като благодарение на професионалното ми изкривяване имам навика да го разглеждам в романтичен и исторически контекст.

Когато му се обаждам, обикновено ми отговаря телефонният му секретар, затова онази сутрин останах приятно изненадана да го чуя лично. Дори гласът му беше неустойчив – много дълбок, с лека нотка на провлачен южняшки акцент.

– Бен, безпокои те Мона, любимата ти клиентка.

” Той я сграбчи за раменете и я разтърси грубо.
– Малка глупачке такава – подхвана с опасен блясък в очите, – нима не проумяваш колко си ми скъпа? Наистина ли вярваш, че стоя настрана от теб по свое желание? – Той я придърпа към себе си, почти допирайки устни до нейните. – Нима не съзнаваш, че ме е страх да си помисля какво бих ти причинил, ако останем насаме?

– Пак ли проблеми с тоалетната на долния етаж? – попита Бен.

– Не. Ваната на момичетата избълва някаква ръждива течност по-рано.

– Аха. Избълвала е ръждива течност – изкиска се той. – Доста подобни оплаквания получих. Мога да намина следобед, стига да си вкъщи.

– Да. Тук ще съм. До после.

Затворих телефона и тъкмо допивах четвъртата си чаша кафе, сериозно обмисляйки дали да не седна да попиша, когато Брайън влезе през кухненската врата. Брайън е счетоводител. Всъщност е директор на счетоводен отдел, така че отдавна не се занимава с дебитиране и кредитиране на сметки, но все още държи да се нарича счетоводител, независимо от всичките си сертификати, шестцифрената годишна заплата и огромния си ъглов офис. Скромен човек е и има ниско мнение за себе си, тази черта на характера му винаги ми е допадала. Вече не прилича на счетоводител. Продължава да ходи на работа с костюм и вратовръзка, но говорим за скъпи костюми с шикозна кройка, гарнирани със сексапилни вратовръзки и пъстроцветни ризи. Доста е запазен за петдесет и три годишен мъж. Висок е, все още строен и не изглежда особено посивял благодарение на пясъчнорусия цвят на косата си – сещате се, от онзи, който прикрива сивите

косъмчета така добре, че един ден, като се погледнеш в огледалото, да извикаш „Божичко, колко си остарял!“. Той самият още не беше стигнал дотам. Но и този ден щеше да дойде.

Та значи седях си аз в просторната, старомодна кухня, сияех от комбинираната енергия на топлото слънце и горещия кофеин и говорех на котката. Забранено ѝ е да се качва на кухненския плот. Абсолютно. Убедена съм, че когато ме няма вкъщи, най-спокойно си танцува румба от мивката, та чак до хладилника, но закусвам ли на плота, задължително окупира съседния висок стол. Винаги ми прави компания.

Обичам котката си. Има оранжево-бяла пухкава козина, големи сини очи и миниатюрно розово езиче. Казва се Лана. Тя е любимото ми същество в тази къща, защото, независимо от това, че пишка и ака в невероятно големи количества за толкова малко животинче, го върши изключително чистоपлътено в предвиденото за целта кътче, и понякога прекарва цели дванайсет минути в скута ми, мъркайки любвеобилно. Е, може би поведението ѝ няма нищо общо с любовта. Или поне с любовта към моя милост. Но важното е, че ме изслушва докрай и никога не ми противоречи. В моите очи това я прави същинска светица.

Но да се върнем на Брайън. Тъкмо влизаше през вратата. За моя лека изненада. Не че беше новост да се прибере у дома сутрин, но напоследък подобни случки ставаха все по-голяма рядкост.

– Здравсти, симпатяго, как така се прибиращ толкова рано? – попитах с усмивка. Наистина обичах съпруга си.

Той сви рамене.

– Ами нали тръгнах за работа точно когато момичетата се разпищяха, че в банята им имало гейзер, та реших да проверя какво е положението. Още ли извира вода?

Аз поклатих глава.

– Не. Пък и вече се обадох на Бен.

Брайън беше съблякъл самото си и стоеше облегнат на кухненския плот.

– Чудесно. Харесвам Бен. Свестен тип е. Днес ли ще намине?

– Следобед.

Брайън свъси вежди.

– Сигурно ще ни вземе повече, като го викаме по спешност.

Но въпреки това е свестен. Има си деца, нали?

– Момчета. Най-големият ще учи в „Йейл“ от есента.

Брайън отметна глава назад и прихна в смях.

– Обзалагам се, че след като си му се обадила днес, моментално е привикал синчето и му е казал смело да се записва и за следващия семестър.

Аз също се разсмях.

– Нищо чудно.

Брайън поклати глава.

– Помниш ли случая, когато Джес беше тикнала барбито си в тоалетната и беше пуснала водата, за да изпробва дали може да плува? Бен така се смя, че едвам смогна да задържи гаечния ключ в ръцете си.

– Божичко, бях забравила.

– Сигурно се е включил защитният ти механизъм. Обикновено имаш слонска памет.

– А ти, за разлика от мен, трябва да обозначавааш обувките си с бележки, за да знаеш коя на кой крак трябва да обуеш – пошегувах се аз.

Брайън се ухили до уши.

– Господи, права си. Толкова неща ми се струпват на главата, че ми е трудно да им сложа ред. В интерес на истината от няколко седмици се каня да обсъдя с теб един въпрос, но все забравям.

Аз изопнах гръб, пуснах му една усмивка и се вживях в ролята на прилежна ученичка.

– Е, така и така сме се разприказвали, пък и както си се сетил, давай.

– Аха. Всъщност това е главната причина да си дойда рано. Искях да ти го съобщя, когато момичетата не са вкъщи.

– Защо да не са вкъщи?

– За да не ме видят как си събирам багажа.

Усмивката още не беше паднала от лицето ми.

– Какъв багаж?

– Дрехите ми. И книгите. И всичко останало. Напускам те, Мона. Много съжалявам. Вината не е твоя. Беше прекрасна съпруга, но срещнах друга жена и искам да съм с нея. Затова просто ще си събера багажа и ще си тръгна.

Говореше съвсем спокойно. Все едно ми обясняваше защо реферът вдига някое от онези малки знаменца по време на футболен мач. Аз се пулех насреща му, мъчейки се да включа за какво ми говори.

– Събираш си багажа? – повторих. Очите ми прескочиха от него към Лана, която продължаваше да седи търпеливо до мен. Котката нямаше никакви предположения, затова върнах погледа си към Брайън. – Дрехите ти?

Брайън се прокашля и заговори съвсем бавно.

– Да, Мона, взимам дрехите си и се изнасям. Искам развод. – После стана и излезе от кухнята.

Отново погледнах към Лана. Тя се прозя. Излязох от кухнята след съпруга си и го сграбчих за ръката, преди да е тръгнал нагоре по стълбището.

– Развод ли? Какви ги бръщолевиш? Каква жена си срещнал? Къде изобщо се срещаш с хора? С изключение на бизнес командировките ти, ходим навсякъде заедно. Къде си успял да срещнеш жена?

Брайън прокара пръсти през косата си.

– Става дума за жена от фирмата, Мона. Казва се Доминик.

– Моля? – *Доминик*? Да не беше откачил? Не съществуваха реални жени на име Доминик.

– Познаваш я – продължи Брайън. – Запознахте се на коледното парти. Прехвърлиха я от бостънския офис.

Чакай малко. Да. Сетих се. Казваше се Доминик, защото

беше от Франция, където името Доминик не се възприемаше като безумно превзето, а като не по-рядко срещано от Никол или Емили, или Шаник. Освен това беше около четиринайсетгодишна и с приблизителните размер и форма на бамбукова пръчка. Спомнях си я доста отчетливо, понеже на коледното парти се беше появила в невероятния снежнобял костюм, който бях пробвала в „Норд-стром“, но се бях отказала да купя, тъй като в него задникът ми изглеждаше огромен. Носеше го в комбинация с ужасно шикозни обувки на високи токчета от червена крокодилска кожа.

– Доминик с френския акцент? И русата коса? И червените обувки? Сигурно ме будалкаш? Та ти можеш да си ѝ дядо.

Брайън като че ли се засегна.

– На трийсет е, Мона.

– Трийсет? Напускаш ме заради някаква си трийсетгодишна плиткоумна кукличка?

Брайън изтръгна ръката си и продължи нагоре по стълбите.

– За твоє сведение, не е плиткоумна кукличка. Завършила е бизнес администрация в Джорджтаунския университет. Дори е прекарала стажа си в Белия дом.

– Същото важи и за Моника Люински – креснах аз. – Не можеш току-така да ме напуснеш.

Брайън се обърна насред стълбището и ме погледна отвисоко. В буквален и метафоричен смисъл.

– Напускам те, Мона. Вече се консултирах с адвокат. Добре си обезпечена с твои лични средства, но и аз ще проявя щедрост. Нямам намерение да се държа като гадняр. Оставям ти къщата и децата.

После се обърна и продължи нагоре. Аз го проследих с поглед, чувствайки се като кръгла глупачка. После се провикнах с пълни гърди:

– Но аз *не* искам къщата и децата!

Когато Брайън се върна на долния етаж двајсет и седем минути по-късно, гневът ми се беше уталожил. Имах глава на раменете си. Бях Образцова съпруга.

В браковете често се случват подобни свади. Знаех го отлично. И понеже бях посещавала психотерапевт, макар и за кратко, бях наясно, че с жена като мен трудно се живееше.

Съзнавах, че в един брак се зараждат трудности, чието наличие може да остане незабелязано от по-ангажирания с работата си партньор. Редовно следя „Шоуто на доктор Фил“ и ми е ясно, че вероятно живееш в неведение относно някои от нещата, случващи се в дома ни. Подобно на жената, която не подозирала, че съпругът ѝ обичал да се облича в дамски дрехи, докато не заплашила да осъди собственика на химическото чистене заради всичките си липсващи дрехи, и на клетия човечец не му се наложило да изплюе камъчето. Така че беше възможно да съм пропуснала някой от сигналите на радара. Разумен човек съм. Не ме е срам да си признавам грешките. И имам пълната готовност да направя всичко по силите си, за да възвърна брака ни към състоянието му отпреди... два часа, да кажем.

Брайън се появи с всичките си три куфара и ги стовари във фоайето. Аз отворих уста да проговоря, но той пак тръгна към втория етаж. Затова изчаках. Този път, като слезе, носеше и моите куфари.

Аз присвих очи. Наистина ли имаше чак толкова много дрехи?

– Тези куфари са мои – обявих, стараяйки се да не допускам собственическата злоба в гласа си.

Той кимна.

– Знам. Довечера ще ти ги донеса.

– Възнамеряваш да се върнеш довечера? – Изненадана ли бях? Объркана? Обнадеждана, може би?

– Ами да. Смятам, че е най-добре заедно да съобщим новината на момичетата.

– Заедно? Искаш заедно да съобщим на дъщерите ни, че се изнасяш от дома ни, за да заживееш с друга жена?

Като че ли чак сега го обземаше неудобство.

– Да. Струва ми се, че трябва и двамата да им го обясним.

– Но нали само единият от двама ни ги напуска – изтъкнах аз. – Ти ги напускаш. Напускаш ни, защото чукаш жена, почти наполовина по-млада от теб. Как да им го обясня, при положение че и аз самата не го разбирам.

Ето, бях спокойна. Нямаше истерични крясъци.

Той се прокашля.

– Недей така, Мона. Не мога да поема цялата отговорност.

Май скъпият ми съпруг не подходи правилно към ситуацията.

– И къде по-точно е моята вина?

– Да не се самозалъгваме. Бракът ни не върви по мед и масло през последните няколко месеца.

В онзи момент забравих, че имах глава на раменете си. Цялата теория за пропуснатите радарни сигнали стана на пух и прах.

– Прав си. Очевидно през последните месеци някой е спал в чуждо легло.

– Добре, но и преди това нещата бяха, как да кажа... – Той ме погледна с надежда. Сякаш очакваше да се отърве само с толкова.

– Преди това двамата с теб прекарахме цяла седмица в Аруба, където шест дена поред правихме маймунски секс. Преди това обсъждахме да дойдеш с мен в Сан Франсиско за лятото. Планирахме партито изненада за юбилея на сестра ти, което, между другото, ще се състои след около три седмици. – Усещах как кръвта ми кипва и едвам се стърпявах да не изпищя с пълен глас. Сериозно ли си мислеше, че аз трябва да призная грешките си? Побъркал ли се беше? – Преди два месеца ми купи диаман-

тено колие за двайсетата годишнина от сватбата ни. – Поех си няколко дълбоки глътки въздух. – Е, да чуя. Кога през последните няколко месеца трябваше да се досетя, че нещата вървят „как да кажа“?

Брайън поклати горчиво глава.

– Ще отнеса куфарите до колата. – Взе колкото можа и излезе през входната врата. Аз седнах на пейката във фойето, вкопчила потни длани в коленете си. Очите ми се спряха върху очарователната ни старинна поставка за чадъри – антика, изобразяваща слонски крак, и през главата ми мина мисълта да го намушкам с чадъра, щампован с картина на Моне, който си бях купила от сувенирния магазин на музея „Метрополитън“ в Ню Йорк. Едва ли можех да го убия с чадър, освен ако не склонеше да легне на земята, за да го пробода в окото няколко пъти. Погледът ми отскочи към симпатичния булдог, който служеше за подпиране на вратата. И той имаше антикварна стойност. И беше от чугун. Тежеше цял тон. С него можех да му нанеса сериозна, дори смъртоносна травма. Беше толкова тежък, че и един замах щеше да свърши работа. Толкова тежък всъщност, че вероятно щях да успея да го вдигна само колкото да фрасна Брайън по крака.

Той се върна да вземе останалите куфари. Моите куфари. Дали не можех да се обадя в полицията и да подам оплакване за откраднато имущество? Дали щяха да го арестуват за подобно нещо? Това вече беше обещаващ план. Каква работа имаше чужденка – навярно целяща да получи зелена карта или нещо такова – с осъден крадец? Защо да влизам в затвора за убийство, когато със същия успех можех да изпратя него зад решетките за дребна кражба?

– Ще тръгвам – обяви Брайън. Бях толкова погълната от фантазията си за бъдещия ми бивш съпруг в оранжев затворнически комбинезон, че не чух кога беше влязъл. Стърчеше над мен и ме гледаше с усмивка, представете си. – Ще се върна за вечеря, за да поговоря с момичетата.

– Къде отиваш? – попитах го.

– У Доминик – отвърна той безцеремонно. – Има апартамент в Хобокен; тъкмо ще ми е близо до офиса. И до момичетата, разбира се. Ще кажа на адвокатата ми да се свърже с твоя.

– Аз *ням* адвокат – изхленчих.

– Ще си намериш някой компетентен. Поразпитай насамнатам. Не се тревожа за теб, Мона. Убеден съм, че ще се справиш. – Брайън ме потупа по главата. Не се шегувам. Можете ли да повярвате? После излезе през вратата.

Не бях на себе си от яд. Побеснявах при мисълта, че беше способен така невъзмутимо да обърне гръб на съпруга, деца, куче и котка. Чувствах се предадена. Така де, нали уж се бяхме клели във вярност? В любов. В почит. Докато смъртта ни раздели. Още не бях предала Богу дух.

Освен това ме обиждаше фактът, че жена като мен – привлекателна, интелигентна, преуспяла, уважавана гражданка, примерна майка и неповторима готвачка – така лесно биваше заменена с нищо и никаква си русокоса чужденка, която може и да беше правила орална любов с президента, може и да не беше.

Чак след време осъзнах, че не се бях почувствала ни най-малко съкрушена.